

Steen Folke (VS):

Det er ærlig talt ikke særlig praktisk, at regeringen og socialdemokratiet af prestigemæssige grunde vælger at gøre spørgsmålet om europæiske mellemdistanceraketter til hovedpunktet under den udenrigspolitiske debat, når der umiddelbart efter skal afholdes en forespørgselsdebat, der udelukkende drejer sig om disse raketter. Det betyder dels, at en række andre udenrigspolitiske emner, som nok kunne trænge til at blive debatteret, kun bliver flygtigt berørt under udenrigsdebatten, dels at det formentlig bliver svært at få den grundige debat om atomraketterne nu, som der egentlig var brug for. Vi får i stedet en halv udenrigspolitisk debat og en halv raketdebat – alt sammen for at forhindre, at der blev for megen opmærksomhed om den raketdebat, som de to venstrefløjspartier i folketinget, SF og VS, har taget initiativ til. Det må vi så leve med.

Spørgsmålet om atomraketterne er i særklasse, det vigtigste politiske spørgsmål, folketinget i 1983 har på sin dagsorden. Atomoprustningen er i egentlig forstand et vitalt anliggende, en sag om liv eller død. Den danske regering – såvel den nuværende borgerlige som den tidligere socialdemokratiske – har et beklageligt medansvar for den NATO-beslutning fra december 1979, som lægger op til en ny og kvalitativt endnu mere farlig atomoprustning i Europa.

VS har fra starten vendt sig imod de nye Pershing II og krydsermissiler, ligesom vi har vendt os imod de SS-20-raketter, som Sovjetunionen tilsyneladende bliver ved med at fremstille og udstationere til trods for erklæringer om det modsatte. Vi mener, at tiden er kommet til at sige stop. Vi vil ikke have mere af det stads. Vi tror ikke på, at det øger vor sikkerhed – tværtimod. Vi tror ikke på, at oprustning er vejen til nedrustning. Vi tror ikke på supermagterne. Vi er modstandere af såvel NATO som Warszawapagten. Vi tror derimod på, at det folkelige oprør, som kanaliseres gennem fredsbevægelserne, kan stoppe oprustningsvanviddet. Vi går ind for en ægte nulløsning, der helt fjerner atomvåbnene fra Europa og på længere sigt fra jordkloden. Men vi ved godt, at det har lange udsigter. Også på dette område støtter vi selv små fremskridt. Vi betragter socialdemokratiets dagsorden som et sådant skridt.

Det var et lidt ejendommeligt intermezzo, der udspillede sig mellem udenrigsministeren og hr. Lasse Budtz om, hvorvidt denne dagsorden kan opfattes som liggende inden for NATOs såkaldte dobbeltbeslutning. Jeg forstår, at regeringens holdning er bestemt af, hvordan socialdemokratiet vurderer dette spørgsmål. Regeringen har åbenbart ikke nogen selvstændig vurdering. For os er det ikke afgørende. Vi har hele tiden været indædt modstandere af dobbeltbeslutningen, hvis forhandlingsdel vi opfatter som et dække over USAs planer om at gennemføre en ny atomoprustning i Europa. Uanset om dagsordensforslaget med rette kan siges at ligge inden for denne beslutning eller ej, er det et skridt i den rigtige retning, og det er for os afgørende.

Under folketingets debat om atomraketter og Genèveforhandlinger den 8. februar i år opfordrede jeg stærkt socialdemokratiet til i deres dagsorden at medtage kravet om en længere forhandlingsfrist i Genève. Det ville de ikke høre tale om dengang, for godt tre måneder siden, men i dag er det med, og det er det vigtigste punkt i den socialdemokratiske dagsorden. Det er nok for meget at håbe på, at en forlængelse af forhandlingsfristen bliver over præsident Reagans lig, men at det i praksis kan spænde ben for USAs planer om atomoprustning fra slutningen af 1983, er klart. Det er efter det lille intermezzo, jeg omtalte før, endvidere nok klart, at vedtagelse af socialdemokratiets dagsorden heller ikke bliver over Schlüterregeringens lig. Det havde vi ellers ikke haft noget imod, det skal jeg ikke lægge skjul på, men vedtagelsen er vigtig i sig selv.

VS' tillid til de to supermagter kan være på et meget lille sted. Vi har ærlig talt heller ikke den store fidus til nedrustningsforhandlingerne i Genève. Hvem tror på, at præsident Reagan for alvor ønsker nedrustning? Se, hvilken prestige han har investeret i at få det gigantiske MX-raketprojekt presset igennem Kongressen! Når det alligevel er vigtigt at få forlænget forhandlingsfristen i Genève, er det naturligvis, fordi det i første omgang i det mindste vil udskyde videre atomoprustning i Europa. Vi støtter fredsbevægelsen i USA, der kræver, at begge supermagter fastfryser deres atomarsenaler som udgangspunkt for egentlig nedrustning, et forslag,